

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 110

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 7 februarie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 537 din 24 octombrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (7) teza a treia din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, în interpretarea obligatorie dată prin Decizia nr. 14 din 5 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	2–4
ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE PENSII PUBLICE	
202. — Ordin pentru aprobarea modelului deciziei privind valoarea de capital a pensiei de transfer dobândite de funcționarul Uniunii Europene în sistemul public de pensii	5–6
ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII	
10. — Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcțiile de inspector-șef și inspector-șef adjunct ai Inspecției Judiciare	6
246. — Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcția de director al Direcției de inspecție pentru judecători din cadrul Inspecției Judiciare	7
247. — Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcția de inspector judiciar în cadrul Direcției de inspecție pentru judecători	7
ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA	
123. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor privind instituirea de către auditorii financiari și firmele de audit a măsurilor de prevenire și combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului	8–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 537**

din 24 octombrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (7) teza a treia din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, în interpretarea obligatorie dată prin Decizia nr. 14 din 5 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (7) teza a treia din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, în interpretarea obligatorie dată prin Decizia nr. 14 din 5 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Societatea Meridian 22 — S.A. din Lugoj în Dosarul nr. 6.531/3/2017* al Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.282D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând în acest sens că stabilirea căilor de atac, inclusiv sub aspectul numărului acestora, și a competenței instanțelor de judecată este atributul exclusiv al legiuitorului. De asemenea, indiferent că soluționarea unui anumit litigiu intră în competența materială a instanței de contencios administrativ sau a unei instanțe civile, justițiabilii beneficiază de aceleași garanții în privința drepturilor lor procesuale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 3 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 6.531/3/2017*, **Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (7) teza a treia din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, în interpretarea obligatorie dată prin Decizia nr. 14 din 5 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Meridian 22 — S.A. din Lugoj într-o cauză privind soluționarea unui recurs formulat împotriva unei încheieri de ședință și a unei decizii civile pronunțate în soluționarea unei acțiuni în anulare. Instanța de judecată a invocat din oficiu excepția inadmisibilității recursului, în temeiul dispozițiilor de lege atacate pentru neconstituționalitate de reclamantă prin prezenta excepție.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Decizia nr. 14 din 5 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție este neconstituțională și inaplicabilă în speță, fiind în contradicție și cu Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, în baza căreia autoarea excepției consideră că recursul formulat în cauză este admisibil. În caz contrar, arată autoarea excepției că textul de lege criticat, care prevede că hotărârea prin care se rezolvă plângerea formulată împotriva procesului-verbal este definitivă, în sensul că se supune numai apelului (astfel cum a stabilit instanța supremă), o privează de calea de atac a recursului, ceea ce încalcă art. 129 din Constituție, normă care face referire la „folosirea căilor de atac” (la plural, deci la dublul grad de jurisdicție, cai ordinare și extraordinare). De asemenea, consideră că natura juridică a procesului-verbal prin care se aplică penalități ca urmare a constatării unor abateri de la prevederile reglementate atât pentru depășirea cantităților de apă utilizate, cât și a concentrațiilor de substanțe impurificatoare evacuate în resursele de apă nu este de act administrativ, ci de act comercial, întrucât obiectul de activitate al societății, ca profesionist, este unul comercial, domeniu în care competența materială o au instanțele civile. Astfel, cauza în care a invocat excepția de neconstituționalitate nu s-a judecat la secția de contencios administrativ și fiscal, ci la secția civilă și autoarea susține că este contrar raționamentului juridic ca o hotărâre definitivă să se judece în apel, iar dacă s-a judecat, întrucât are ca obiect pretenții bănești, trebuie să fie deschisă calea de atac a recursului. Invocă în motivarea excepției și Decizia nr. 179 din 8 februarie 2011 prin care Curtea Constituțională a reținut că hotărârea pronunțată în primă instanță se atacă cu recurs, dacă este definitivă.

6. **Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât accesul liber la justiție nu semnifică accesul la toate structurile judecătorești, iar căile de atac se exercită în condițiile stabilite de lege, condiții ce nu trebuie să afecteze substanța dreptului.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 6 alin. (7) teza a treia din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 20 septembrie 2002, care, în redactarea vizată de autoarea excepției, prevedea următoarele: „(7) *Decizia și procesul-verbal de constatare se comunică unității penalizate prin poștă, cu confirmare de primire, în termen de maximum 20 de zile lucrătoare de la data emiterii acesteia. Împotriva procesului-verbal de constatare și de stabilire a penalităților unitatea în cauză poate face plângere, în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea comunicării, la judecătoria în a cărei rază teritorială a fost săvârșită abaterea. Hotărârea prin care se rezolvă plângerea este definitivă. Procesul-verbal de stabilire a penalităților, neatcat în justiție în termenul stabilit, constituie titlu executoriu.*”

11. Dispozițiile de lege criticate nu mai sunt în prezent în vigoare în aceeași numerotare, deoarece prin art. II pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2023 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul apelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 12 iunie 2023, a fost modificat conținutul anexei nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002, iar soluția legislativă de principiu cuprinsă în art. 6 alin. (7) din aceasta este reglementată în prezent la art. 6 alin. (5) din anexa nr. 3. În considerarea Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, Curtea Constituțională examinează dispozițiile de lege criticate ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, astfel că în prezenta cauză controlul de constituționalitate va fi exercitat asupra textului de lege criticat, în numerotarea și redactarea mai sus redată.

12. Prin Decizia nr. 14 din 5 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 12 aprilie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit, la pct. 2 al dispozitivului, că „*în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (7) teza a treia din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 raportat la dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, hotărârea prin care se rezolvă plângerea este supusă numai căii de atac a apelului.*”

13. Normele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 23 — *Libertatea individuală*, ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, ale art. 29 — *Libertatea conștiinței* și ale art. 129 — *Folosirea căilor de atac*. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la o cale efectivă de atac.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reține, în prealabil, față de circumstanțele de fapt ale cauzei, că autoarea excepției a fost penalizată printr-un proces-verbal întocmit de Administrația Bazinală de Apă Banat pentru depășirea concentrațiilor maxime admise ale poluanților din apele uzate evacuate. Împotriva acestui proces-verbal a formulat plângere la tribunal, însă a fost declinată competența în favoarea judecătoriei, care, prin sentință, a respins plângerea ca neîntemeiată. Împotriva acestei sentințe autoarea excepției a declarat apel, respins de către tribunal prin decizie, care a fost atacată, la rândul ei, cu recurs — etapă procesuală în care a ridicat prezenta excepție de neconstituționalitate.

15. Dispozițiile art. 6 alin. (7) teza a treia din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 conferă caracter definitiv hotărârii judecătorești prin care este soluționată plângerea formulată împotriva procesului-verbal de constatare a unor abateri de la reglementările prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002. Întrucât acest act normativ

a translatat, sub aspectul regulilor procedurale aplicabile, regimul juridic al Codului de procedură civilă din 1865, după intrarea în vigoare a Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă s-a ivit în practică dificultatea interpretării sintagmei „*hotărâre definitivă*” în condițiile în care în concepția noului Cod de procedură civilă nu mai există hotărâri definitive și hotărâri irevocabile, ci doar hotărâri definitive. În acest sens, art. 7 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 dispune că „(1) *Dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel, ori de câte ori printr-o lege specială se prevede că hotărârea judecătorească de primă instanță este «definitivă», de la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, aceasta va fi supusă numai apelului la instanța ierarhic superioară.*”

16. Fiind sesizată cu o cerere de pronunțare a unei hotărâri prealabile asupra chestiunii de drept privind natura juridică a procesului-verbal de constatare a unor abateri de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2002, precum și a căii de atac incidente ca urmare a interpretării dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 76/2012, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, prin Decizia nr. 14 din 5 martie 2018, că, prin modificarea operată, legiuitorul nu a vrut, în realitate, decât să înlocuiască o cale de atac prevăzută de vechiul Cod de procedură civilă pentru hotărârile definitive (care nu erau și irevocabile în concepția acestui cod), anume recursul, cu o altă cale de atac, apelul, deoarece în concepția noului Cod de procedură civilă nu mai există hotărâri definitive și hotărâri irevocabile, ci doar hotărâri definitive, aceasta însemnând, într-o interpretare corectă a dispozițiilor alin. (3) al art. 7 din Legea nr. 76/2012, că în materie de contencios administrativ nu se schimbă calea de atac a recursului în calea de atac a apelului, pentru aceste hotărâri urmând să subziste calea de atac a recursului.

17. Pornind și de la considerentele reținute în Decizia nr. 179 din 8 februarie 2011 — invocată și de autoarea excepției — prin care Curtea Constituțională a considerat firesc ca instituția publică de interes național care asigură aplicarea strategiei și a politicii naționale în domeniul apelor, și anume Administrația Națională „Apele Române”, să poată constata încălcarea cerințelor referitoare la concentrațiile maxime admise ale poluanților din apele uzate evacuate în resursele de apă și să aplice aceste penalități prin întocmirea unui proces-verbal de contravenție, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că natura juridică a acestui proces-verbal este de *act administrativ*, întrucât procedura reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 și de Legea apelor nr. 107/1996 este una cu caracter special. Instanța supremă a ajuns astfel la concluzia că, în această procedură specială, *calea de atac împotriva hotărârii prin care se soluționează plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a abaterilor este apelul*, prin analogie cu alte proceduri speciale (cum ar fi cea prevăzută de Legea nr. 18/1991 sau de Legea nr. 10/2001), în care, deși actul atacat în justiție este unul administrativ, legea specială prevede calea de atac a apelului, dar nu la o instanță de contencios administrativ. Prin urmare, instanța supremă a stabilit, prin Decizia nr. 14 din 5 martie 2018, că împotriva hotărârii prin care se rezolvă plângerea împotriva procesului-verbal de stabilire a penalităților se poate exercita numai calea de atac a apelului, soluționată de tribunal ca instanță ierarhic superioară judecătoriei care a soluționat plângerea.

18. Față de cele de mai sus, Curtea constată că sunt neîntemeiate susținerile privind neconstituționalitatea prevederilor art. 6 alin. (7) teza a treia din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 prin raportare la prevederile art. 21, 24 și 129 din Constituție și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa că accesul liber la justiție nu este un drept absolut, putând fi limitat prin anumite condiții de formă și de fond impuse de

legiuitor, prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție. Aceste condiționări nu pot fi acceptate dacă afectează dreptul fundamental în chiar substanța sa. Prin urmare, limitările aduse dreptului fundamental sunt admisibile doar în măsura în care vizează un scop legitim și există un raport de proporționalitate între mijloacele folosite de legiuitor și scopul urmărit de acesta (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 176 din 24 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 aprilie 2005). Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege.

20. De asemenea, Curtea a reținut că, instituind reguli speciale privind exercitarea căilor de atac, legiuitorul trebuie să asigure părților interesate posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabilă, iar lipsa oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în instanță echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic.

21. Cu privire la numărul căilor de atac, Curtea a reținut că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu consacră nici expres, nici implicit dreptul la dublul grad de jurisdicție, drept ce este recunoscut doar în materie penală. De asemenea, nici art. 13 din Convenție, care se referă la dreptul la un „recurs efectiv”, nu are semnificația asigurării dublului grad de jurisdicție, ci doar a posibilității de a se supune judecării unei instanțe naționale. Prin urmare, accesul la justiție, garantat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care, în virtutea art. 126 alin. (2) din Constituție, are deplina competență de a institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 160 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 9 iunie 2016, paragraful 21, Decizia nr. 180 din 4 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 11 august 2023, paragrafele 19—21).

22. Or, față de cele reținute în deciziile Curții, se constată că în procedura aplicabilă proceselor-verbale de constatare

a abaterilor de la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2002 este asigurat atât accesul liber la justiție, cât și dreptul la o cale de atac. De altfel, în cauză, autoarea excepției a formulat plângere împotriva procesului-verbal în discuție, iar hotărârea judecătorească a fost contestată, la rândul său, prin formularea apelului, ceea ce demonstrează exercitarea liberului acces la justiție și a unei căi de atac, ca expresie a dreptului la control judiciar exercitat de o instanță ierarhic superioară. Nemulțumirea acesteia constă în inexistența recursului, însă această nouă realitate procedurală nu îl privează pe destinatarul normei juridice criticate de o cale de atac de drept comun — apelul, în timp ce recursul — devenit cale extraordinară de atac în concepția noului Cod de procedură civilă — poate fi declarat în mod excepțional și pentru motivele stricte de procedură prevăzute de lege.

23. Cât privește invocarea principiului egalității, statuat de art. 16 din Constituție, nu se poate constata încălcarea acestuia, de vreme ce actul normativ criticat reglementează o procedură specială, care nu poate fi comparată cu cea obișnuită, de drept comun, acest element constituindu-se într-un criteriu obiectiv și rațional pentru diferența de tratament juridic instituită de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002. Stabilirea procedurii de judecată aparține unui domeniu de reglementare asupra căruia legiuitorul are o largă marjă de apreciere, iar caracterul special nu îi conferă și un caracter arbitrar, fiind o concretizare a necesității de soluționare rapidă și simplificată a unor cereri de un anumit quantum care reflectă aspecte cotidiene ale vieții sociale.

24. În ceea ce privește invocarea art. 23 — *Libertatea individuală* și a art. 29 — *Libertatea conștiinței* din Constituție, Curtea observă că autoarea excepției nu a relevat modalitatea în care textul legal criticat ar contraveni acestor norme fundamentale, astfel că, în lipsa unei minime legături logice cu conținutul juridic cuprins în dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate, normele fundamentale invocate sunt lipsite de incidență în cazul prezentei excepții de neconstituționalitate.

25. În sfârșit, Curtea observă că nu este incidentă în cauză nici Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, invocată de autoarea excepției, deoarece soluția pronunțată de Curtea Constituțională cu acel prilej vizează o situație cu totul diferită decât cea specifică prezentei excepții, respectiv posibilitatea exercitării recursului drept cale extraordinară de atac în funcție de atingerea unui anumit prag valoric (foarte ridicat) al cererilor evaluabile în bani.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Meridian 22 — S.A. din Lugoj în Dosarul nr. 6.531/3/2017* al Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 6 alin. (7) teza a treia din anexa nr. 3 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, în interpretarea obligatorie dată prin Decizia nr. 14 din 5 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE PENSII PUBLICE

CASA NAȚIONALĂ DE PENSII PUBLICE

ORDIN**pentru aprobarea modelului deciziei privind valoarea de capital a pensiei de transfer dobândite de funcționarul Uniunii Europene în sistemul public de pensii**

Având în vedere:

- Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare;
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare;
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2021 privind transferul drepturilor de pensie ale funcționarilor și agenților

Uniunii Europene;

- Hotărârea Guvernului nr. 1.319/2022 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/2021 privind transferul drepturilor de pensie ale funcționarilor și agenților Uniunii Europene;

- art. 11 și 12 din anexa VIII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene (partea I), stabilite în Regulamentul (CEE, Euratom, CECA) nr. 259/68 al Consiliului din 29 februarie 1968 de stabilire a Statutului funcționarilor Comunităților Europene, cu modificările și completările ulterioare;

- Hotărârea Guvernului nr. 118/2012 privind aprobarea Statutului Casei Naționale de Pensii Publice, cu modificările ulterioare;

- Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor),

în baza art. 9 din Statutul Casei Naționale de Pensii Publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 118/2012, cu modificările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Pensii Publice emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) În vederea implementării prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/2021 privind transferul drepturilor de pensie ale funcționarilor și agenților Uniunii Europene, se aprobă modelul deciziei privind valoarea de capital a pensiei de transfer dobândite de funcționarul Uniunii Europene în sistemul public de pensii, prevăzut la art. 10 alin. (1) din actul normativ menționat, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Direcția management resurse umane și Direcția relații internaționale din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, precum și Casa Județeană de Pensii Bihor vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Pensii Publice,
Daniel Baciu

București, 31 ianuarie 2024.
Nr. 202.

ANEXĂ

Casa Județeană de Pensii Bihor

DECIZIE

nr. din

privind valoarea de capital a pensiei de transfer dobândite de funcționarul Uniunii Europene în sistemul public de pensii

A. Ca urmare a cererii domnului/doamnei, sex, născut(ă) la data de, în localitatea, județul/sectorul, țara, CNP, telefon, e-mail, act de identitate seria, nr., domiciliul/reședința: țara, localitatea, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul, înregistrată la instituția desemnată cu nr. din data de

I. Pensie de transfer

B. În temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/2021 privind transferul drepturilor de pensie ale funcționarilor și agenților Uniunii Europene, se stabilesc următoarele drepturi în sistemul public de pensii:

1. Pensie de transfer	lei
2. Data de referință	zz/II/aa
3. Data îndeplinirii condițiilor pentru pensie pentru limită de vârstă	zz/II/aa

C. Stagiul total de cotizare realizat (perioade contributive):

1. Anterior începerii activității în instituția UE	ani	luni	zile
2. Ulterior începerii activității în instituția UE	ani	luni	zile

II. Valoarea de capital a pensiei de transfer a drepturilor de pensie dobândite în sistemul public de pensii din România

D. Valoarea actuarială a drepturilor de pensie

1. Pensia de transfer	lei
2. Rata anuității	
3. Valoarea actuarială a drepturilor de pensie acumulate în sistemul public de pensii la data de referință	lei
4. Valoarea de capital a drepturilor de pensie de transfer dobândită de funcționarul UE actualizată la data efectuării plății	lei

Director executiv,
.....
(Numele și prenumele)

Director executiv adjunct,
.....
(Numele și prenumele)

NOTĂ:

Decizia privind stabilirea valorii de capital a drepturilor de pensie de transfer poate fi contestată în termen de 30 de zile lucrătoare de la data comunicării deciziei, potrivit art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2021, la instituția desemnată.

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcțiile de inspector-șef și inspector-șef adjunct ai Inspecției Judiciare

În temeiul dispozițiilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, ale art. 23 alin. (1) și ale art. 39 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, având în vedere dispozițiile art. 69 alin. (2) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcțiile de inspector-șef și inspector-șef adjunct ai Inspecției Judiciare, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii

nr. 1.074/2018 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcție a inspectorului-șef al Inspecției Judiciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1047 din 10 decembrie 2018.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Denisa-Angelica Stănișor**

București, 30 ianuarie 2024.
Nr. 10.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcția de director al Direcției de inspecție pentru judecători din cadrul Inspecției Judiciare

În temeiul dispozițiilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, având în vedere dispozițiile art. 71 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu unanimitatea voturilor valabil exprimate,

Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcția de director al Direcției de inspecție pentru judecători din cadrul Inspecției Judiciare, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.
Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Denisa-Angelica Stănișor**

București, 1 februarie 2024.
Nr. 246.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.110 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcția de inspector judiciar în cadrul Direcției de inspecție pentru judecători

În temeiul dispozițiilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, având în vedere dispozițiile art. 79 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu unanimitatea voturilor valabil exprimate,

Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcția de inspector judiciar în cadrul Direcției de inspecție pentru judecători, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.
Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Denisa-Angelica Stănișor**

București, 1 februarie 2024.
Nr. 247.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

CAMERA AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Normelor privind instituirea de către auditorii financiari și firmele de audit a măsurilor de prevenire și combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului

Având în vedere:

— art. 6 alin. (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 3, art. 13 alin. (3) lit. k) și art. 15 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiari din România, aprobat prin Hotărârea Conferinței Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 2/2018, cu modificările ulterioare;

— art. 1 alin. (1) lit. d) și art. 5 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 4 din Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 51/2015 privind modalitatea de adoptare a hotărârilor Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România, întrunit în ședința din data de 12 decembrie 2023, adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele privind instituirea de către auditorii financiari și firmele de audit a măsurilor de prevenire și combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Se abrogă Normele privind instituirea de către auditorii financiari a măsurilor de prevenire și combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, aprobate prin

Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 68/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 974 din 29 decembrie 2015.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se comunică spre informare Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Auditorilor Financiari din România,
Adrian Popescu

București, 12 decembrie 2023.
Nr. 123.

ANEXĂ

NORME

privind instituirea de către auditorii financiari și firmele de audit a măsurilor de prevenire și combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului

CAPITOLUL I Considerații generale

Art. 1. — (1) În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 129/2019*), și cu dispozițiile Ordinului președintelui Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor nr. 37/2021 privind aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, pentru entitățile raportoare supravegheate și controlate de Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor (denumit în continuare *Ordinul nr. 37/2021*), auditorii financiari și firmele de audit sunt entități raportoare, supravegheate și controlate de către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor (denumit în continuare *Oficiul*), având toate obligațiile ce decurg din legislația de prevenire și combatere a spălării banilor și finanțării terorismului.

(2) În cadrul activității profesionale, auditorii financiari și firmele de audit respectă prevederile Legii nr. 129/2019, ale Ordinului nr. 37/2021, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 217/2009, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *OUG nr. 202/2008*), și ale Hotărârii Guvernului nr. 603/2011 pentru aprobarea Normelor privind supravegherea de către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor a modului de punere în aplicare a sancțiunilor internaționale, cu modificările ulterioare (denumită în continuare *HG nr. 603/2011*).

Art. 2. — (1) Camera Auditorilor Financiari din România (denumită în continuare *Camera* sau *CAFR*), prin intermediul prezentelor norme sectoriale, emite instrucțiuni cu privire la mecanismele și măsurile de prevenire și combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, ce trebuie implementate de auditorii financiari și firmele de audit, pentru respectarea prevederilor Legii nr. 129/2019, Ordinului nr. 37/2021, OUG nr. 202/2008 și HG nr. 603/2011, și emite reglementări sectoriale specifice activității de audit pentru elaborarea de către auditorii financiari și firmele de audit a politicilor și procedurilor proprii de cunoaștere a clientelei, astfel încât aceștia să poată administra

în mod eficient riscul spălării banilor, precum și al finanțării terorismului.

(2) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația ca, în activitatea proprie, să se conformeze cerințelor din prezentele norme și să se protejeze împotriva riscurilor majore, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 129/2019, în limita responsabilităților specifice activităților desfășurate în calitate de membri ai Camerei, prevăzute de reglementările interne emise de CAFR și, după caz, de Standardele internaționale de audit.

Art. 3. — Pentru aplicarea și înțelegerea legislației de prevenire și combatere a spălării banilor și finanțării terorismului, precum și a mecanismelor de cunoaștere a clientelei, termenii și expresiile utilizate în cuprinsul prezentelor norme au semnificația prevăzută la cap. I secțiunea a 2-a din Legea nr. 129/2019.

CAPITOLUL II Obligațiile auditorilor financiari

SECȚIUNEA 1 Persoana desemnată

Art. 4. — (1) Pentru activitatea proprie, corespunzător naturii și dimensiunii activității desfășurate, firmele de audit au obligația de a desemna una sau mai multe persoane, din cadrul firmei, care au responsabilități în aplicarea legislației în domeniul combaterii și prevenirii spălării banilor, cu precizarea naturii și limitelor responsabilităților încredințate, cu aprobarea conducerii entității. Documentele întocmite în acest sens se păstrează la sediul firmei de audit.

(2) Persoanelor desemnate trebuie să li se asigure acces direct și în timp util la datele și informațiile relevante, deținute de firmele de audit, necesare îndeplinirii obligațiilor prevăzute de Legea nr. 129/2019.

(3) Persoanele desemnate se numesc de către reprezentanții legali ai firmei de audit:

a) la data înființării firmei sau, după caz, la data intrării în vigoare a Legii nr. 129/2019, iar o nouă numire/înlocuire poate fi făcută ori de câte ori situația obiectivă o impune;

b) în urma unei verificări interne care să confirme că sunt potrivite și adecvate pentru a îndeplini atribuțiile respective, verificare ce va fi reluată ori de câte ori se modifică Legea nr. 129/2019 sau legislația secundară din domeniul de referință.

(4) Firmele de audit vor preciza în mod distinct, pentru fiecare persoană desemnată, responsabilitățile încredințate pentru aplicarea dispozițiilor Legii nr. 129/2019, în cadrul intern.

(5) În procesul de selecție a persoanelor desemnate, firmele de audit au în vedere persoane potrivite și competente, luând în considerare, cel puțin:

a) abilitățile și cunoștințele în domeniul prevenirii spălării banilor și finanțării terorismului, atât înainte de a fi desemnate, cât și ulterior, în mod continuu;

b) reputația profesională, care poate avea la bază inclusiv cazierul judiciar și referințe ale angajatorilor anteriori.

(6) Firmele de audit au obligația de a înregistra și păstra în evidențele proprii toate documentele în format letric cu semnăturile olografe ale reprezentanților acestora sau în format electronic, înregistrate în cadrul entității, prin care sunt selectate și testate persoanele desemnate, pe care le pun la dispoziția autorităților cu atribuții de control, la cererea acestora.

Art. 5. — (1) Firmele de audit sunt obligate să instituie proceduri corespunzătoare privind raportarea, la nivel intern, a încălcărilor de orice natură a reglementărilor legale în domeniu, de către angajați sau persoanele aflate într-o poziție similară, printr-un canal specific, independent și anonim.

(2) Firmele de audit sunt obligate să ia de îndată toate măsurile necesare pentru a asigura protecția din punct de

vedere juridic a angajaților și a reprezentanților lor, care raportează, fie la nivel intern, fie către Oficiu, suspiciuni de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, față de expunerea la amenințări, la represalii sau la acțiuni ostile, în special la acțiuni nefavorabile sau discriminatorii la locul de muncă, inclusiv să asigure confidențialitatea cu privire la identitatea acestora.

(3) Aspectele semnalate conform alin. (1) nu constituie încălcări ale unei obligații de confidențialitate sau secret profesional, inclusiv în cazul în care nu se confirmă, și nu atrag răspunderea disciplinară în acest sens.

Art. 6. — (1) Firmele de audit au obligația de a crea mecanisme de protecție a persoanelor desemnate, inclusiv prin acordarea dreptului de a se adresa în nume propriu pentru a semna autorităților statului încălcări de orice natură ale Legii nr. 129/2019 în cadrul firmei de audit, caz în care identitatea le va fi protejată în mod corespunzător.

(2) Mecanismele de protecție a persoanelor desemnate trebuie să includă, după caz, cel puțin:

a) proceduri specifice pentru primirea rapoartelor privind încălcările de orice natură ale Legii nr. 129/2019 și luarea de măsuri ulterioare;

b) o protecție corespunzătoare a angajaților sau a persoanelor aflate într-o poziție similară în cadrul firmei de audit, care raportează încălcări de orice natură ale Legii nr. 129/2019, comise în cadrul acestora;

c) protecția adecvată a persoanelor desemnate;

d) protecția datelor cu caracter personal ale persoanei care raportează încălcarea de orice natură a Legii nr. 129/2019, precum și ale persoanei fizice suspectate că este responsabilă de încălcare, în conformitate cu principiile stabilite în Regulamentul (UE) nr. 679/2016 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul UE 679/2016);

e) norme clare care să asigure faptul că este garantată confidențialitatea în toate cazurile în ceea ce privește identitatea persoanei care raportează încălcările de orice natură ale Legii nr. 129/2019, comise în cadrul firmei de audit, cu excepția cazului în care divulgarea este impusă de alte prevederi legale.

Art. 7. — Potrivit art. 23 alin. (4) din Legea nr. 129/2019, auditorii financiari persoane fizice și persoane fizice autorizate nu au obligația de a desemna una sau mai multe persoane cu responsabilități în aplicarea Legii nr. 129/2019.

SECȚIUNEA a 2-a

Norme și proceduri interne

Art. 8. — (1) În funcție de natura și volumul activității desfășurate, precum și de particularitățile relațiilor de afaceri, clienților și misiunilor prestate, auditorii financiari și firmele de audit stabilesc politici și norme interne, mecanisme proprii de control intern și proceduri interne de administrare a riscurilor de spălare a banilor și finanțare a terorismului, aplicabile atât în activitatea proprie, cât și în relația cu clienții, care includ cel puțin următoarele:

a) măsuri aplicabile în materie de cunoaștere a clientelei;

b) proceduri de administrare a riscurilor care conțin cel puțin măsuri de identificare; evaluare și gestionare și diminuare a riscurilor;

c) proceduri privind criteriile, aspectele, termenele în care elementele comune ale operațiunilor care au o legătură între ele prezintă relevanță, precum și alte scenarii ce ar putea da naștere unor tranzacții legate între ele;

d) proceduri care stabilesc mecanismele de control intern, de comunicare și management de conformitate;

e) măsuri aplicabile în materie de raportare și furnizare promptă a datelor la solicitarea autorităților competente;
 f) măsuri de păstrare a evidențelor și a tuturor documentelor, conform cerințelor din Legea nr. 129/2019;
 g) politici de instruire și evaluare periodică a angajaților;
 h) proceduri care stabilesc mecanisme ce cuprind măsuri aplicabile în materie de protecție a personalului propriu implicat în procesul de aplicare a acestor politici împotriva oricăror amenințări ori acțiuni ostile sau discriminatorii.

(2) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a înregistra și păstra în evidențele proprii, în format letric sau în format electronic, documentele prevăzute la alin. (1), pe care le pun la dispoziția autorităților de control, la cererea acestora.

(3) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a aproba și monitoriza aplicarea normelor, procedurilor, mecanismelor și politicilor prevăzute la alin. (1) și de a le revizui cel puțin o dată pe an sau de câte ori se impune. În cazul firmelor de audit, aprobarea, monitorizarea și revizuirea acestor norme, proceduri, mecanisme și politici se realizează la nivelul conducerii de rang superior.

Art. 9. — (1) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a asigura o funcție de audit independent în scopul testării normelor, procedurilor, mecanismelor și politicilor prevăzute la art. 8 alin. (1), atunci când, în ultimul exercițiu financiar încheiat, depășesc cel puțin două dintre următoarele criterii:

- a) total active: 16.000.000 lei;
- b) total cifră de afaceri netă: 32.000.000 lei;
- c) numărul mediu de salariați: 50.

(2) CAFR recomandă asigurarea funcției de audit independent prevăzută la alin. (1) printr-o formă care să respecte cerințele Codului de etică și ale Standardelor de independență, cu evitarea oricăror conflicte de interese sau incompatibilități.

SECȚIUNEA a 3-a

Obligația de evaluare a riscurilor de spălare de bani, atât în activitatea proprie, cât și în relația cu clienții

Art. 10. — (1) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a identifica și evalua riscurile activității desfășurate referitoare la expunerea la spălarea banilor și la finanțarea terorismului, luând în considerare factorii de risc, inclusiv cei referitori la clienți, țări sau zone geografice, produse, servicii, tranzacții sau canale de distribuție.

(2) Evaluarea riscurilor reprezintă procesul global prin care auditorii financiari și firmele de audit identifică factorii de risc specifici, individualizează situațiile concrete de risc aferente fiecărui factor și cuantifică gradul de risc aferent fiecărui client.

(3) Evaluarea riscurilor se realizează de către toți auditorii financiari și firmele de audit pentru protejarea eficienței a acestora și stă la baza politicilor și procedurilor proprii de management al riscului, precum și la determinarea setului de măsuri de cunoaștere a clientelei ce sunt aplicabile fiecărui client.

(4) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația să aplice măsurile standard de cunoaștere a clientelei tuturor clienților, iar prin excepție, proporțional cu gradul de risc asociat fiecărui client, aplică măsuri simplificate de cunoaștere a clientelei pentru clienții evaluați la un grad de risc redus sau măsuri suplimentare de cunoaștere a clientelei pentru clienții evaluați la un grad de risc ridicat.

(5) Scopul evaluării riscurilor este de a permite auditorului financiar și firmei de audit să determine, într-o manieră adecvată, setul de măsuri obligatorii de cunoaștere a clientelei care trebuie aplicate atât în timpul procedurii de identificare a unui client sau a unui beneficiar real, cât și în timpul relației de afaceri, atât pentru clienții noi, cât și pentru cei existenți.

(6) Responsabilitatea elaborării, documentării și actualizării periodice a procedurilor de administrare a riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului revine auditorului financiar sau persoanei din conducerea de rang superior din cadrul firmei de audit, cu atribuții de control intern, de comunicare și management de conformitate.

Art. 11. — Implementarea sistemului de evaluare a riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului se realizează prin proceduri de administrare a acestora, ce conțin cel puțin următoarele:

a) alocarea de responsabilități personalului în cadrul implementării procesului de evaluare pe bază de risc;

b) precizarea surselor de informații utilizate în realizarea evaluării;

c) identificarea și evaluarea factorilor de risc relevanți asociați clienților și serviciilor oferite, precum și țărilor și zonelor geografice, la nivelul tranzacțiilor, precum și la nivelul întregii activități desfășurate;

d) modul de determinare a valorii/relevanței/ponderii asociate factorilor de risc identificați în funcție de importanța acestora, dacă auditorul financiar decide să valorizeze diferit factorii de risc identificați;

e) modul de luare în considerare a factorilor de risc identificați la determinarea gradului de risc asociat clienților și serviciilor și, după caz, activităților externalizate;

f) revizuirea riscurilor prin stabilirea și reevaluarea periodică, în situațiile când intervin elemente de natură să modifice gradul de risc, a claselor de risc aferente clienților și serviciilor oferite, precum și țărilor și zonelor geografice, la nivelul tranzacțiilor, în funcție de gradul de risc asociat, precum și la nivelul întregii activități desfășurate;

g) monitorizarea continuă a evoluțiilor factorilor de risc de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, pentru a identifica necesitatea actualizării evaluării de risc;

h) gestionarea și atenuarea riscurilor prin identificarea și aplicarea de măsuri pentru diminuarea și îndepărtarea efectivă și eficientă a acestora.

Art. 12. — (1) În relația cu clienții, în cadrul procesului de analiză a riscurilor, auditorii financiari și firmele de audit iau în considerare cel puțin elementele și factorii prevăzuți la art. 11 alin. (6), art. 16 alin. (2) și la art. 17 alin. (14) din Legea nr. 129/2019.

(2) Auditorii financiari și firmele de audit folosesc factori de risc obiectivi și adecvați în funcție de activitatea desfășurată, a căror evaluare poate fi, spre exemplificare: „redus”, „standard” sau „sport”, înregistrată, în general, în documentul de acceptare a clientului de audit.

Art. 13. — (1) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a înregistra și păstra în evidențele proprii, în format letric sau electronic, toate documentele prin care sunt îndeplinite obligații cu privire la evaluarea riscurilor, pe care le pun la dispoziția autorităților cu atribuții de control, la cererea acestora, conform termenelor legale.

(2) Evaluările de risc efectuate de auditorii financiari și firmele de audit, pe baza unei matrici de risc specific, în cadrul misiunilor de audit stau la baza procedurilor și politicilor proprii de administrare a riscurilor, precum și la determinarea setului de măsuri de cunoaștere a clientelei ce sunt aplicabile fiecărui client.

(3) La cererea autorităților cu atribuții de control, auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a demonstra că tipul măsurilor de cunoaștere a clienților aplicat acestora este adecvat riscurilor identificate.

SECȚIUNEA a 4-a

Măsuri de cunoaștere a clientelei

Art. 14. — Pentru activitățile desfășurate și conformarea cu cerințele legale, auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a elabora norme interne de cunoaștere a clientelei, inclusiv a beneficiarului real, care stabilesc toate măsurile aplicabile în materie de cunoaștere a clientelei și conțin cel puțin următoarele:

a) identificarea criteriilor de acceptare a clienților și nivelul ierarhic de aprobare a acestora;

b) tipurile de servicii care pot fi furnizate fiecărei categorii de clientelă;

c) încadrarea clienților în categoria de clientelă corespunzătoare și modalitatea de trecere a acestora dintr-o categorie de clientelă în alta;

d) frecvența actualizării, pe bază de risc, a informațiilor și a documentației despre clienți;

e) conținutul măsurilor de cunoaștere a clientelei pentru fiecare clasă de risc identificată conform art. 12 alin. (2), cu identificarea explicită a documentelor și informațiilor utilizate;

f) gestionarea situațiilor de încetare a relațiilor de afaceri și a celor în care apar dificultăți în procesul de cunoaștere a clientelei;

g) identificarea tranzacțiilor sau relațiilor de afaceri cu persoanele expuse public sau cu clienți ai căror beneficiari reali sunt persoane expuse public sau dețin calitatea de membru al familiei persoanei expuse public ori de persoană cunoscută ca asociat apropiat al unei persoane expuse public, inclusiv pentru o perioadă de cel puțin 12 luni începând cu data de la care respectiva persoană nu mai ocupă o funcție publică importantă;

h) modul de punere în aplicare a sancțiunilor internaționale, conform legislației în vigoare, inclusiv prin verificări realizate pe site-ul Oficiului, www.onpcsb.ro, secțiunea „Sancțiuni internaționale”, precum și modul în care se va demonstra la cererea autorităților/instituțiilor abilitate îndeplinirea concretă a obligației.

Art. 15. — (1) Auditorii financiari și firmele de audit aplică măsurile standard, simplificate sau suplimentare de cunoaștere a clientelei într-un mod adecvat riscului aferent, în baza sistemului propriu de evaluare a riscurilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, conform normelor interne de cunoaștere a clientelei.

(2) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația verificării identității clientului și a beneficiarului real înainte de stabilirea unei relații de afaceri sau de desfășurarea unei tranzacții ocazionale, iar persoanele juridice înregistrate în România au obligația furnizării informațiilor despre beneficiarul real la solicitarea entităților raportoare, conform art. 19 alin. (3) din Legea nr. 129/2019.

(3) Auditorii financiari și firmele de audit verifică dacă o persoană care pretinde că acționează în numele clientului este autorizată în acest sens, caz în care identifică și verifică identitatea persoanei respective.

(4) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a obține o dovadă a înregistrării beneficiarului real sau informații din registrele centrale ale beneficiarilor reali ori de câte ori încep o nouă relație de afaceri cu persoane care sunt supuse obligației înregistrării informațiilor privind beneficiarul real. În vederea îndeplinirii cerințelor legale pentru aplicarea măsurilor de cunoaștere a clientelei referitoare la beneficiarul real, auditorii financiari și firmele de audit nu se vor baza exclusiv pe informațiile din registrul central, ci, în cadrul unei abordări bazate pe risc, pot utiliza orientările oferite entităților raportoare de Ghidul de identificare a beneficiarilor reali elaborat de către Oficiu.

(5) Auditorii financiari și firmele de audit țin evidența documentată a măsurilor luate în vederea identificării beneficiarilor reali în conformitate cu prevederile legii și ale prezentelor norme sectoriale.

(6) Auditorii financiari și firmele de audit trebuie să elaboreze proceduri de evaluare a riscurilor, inclusiv pentru a stabili dacă fie un client, fie beneficiarul real al unui client este o persoană expusă public.

Art. 16. — (1) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația să aplice măsurile standard de cunoaștere a clientelei, care să permită:

a) identificarea clientului și verificarea identității acestuia pe baza documentelor, datelor sau informațiilor obținute din surse sigure și independente, inclusiv, dacă sunt disponibile, a mijloacelor de identificare electronică și a serviciilor de încredere relevante prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE sau a oricărui alt proces de identificare sigur, la distanță sau electronic, reglementat, recunoscut, aprobat sau acceptat la nivel național de către Autoritatea pentru Digitalizarea României;

b) identificarea beneficiarului real și adoptarea de măsuri rezonabile pentru a verifica identitatea acestuia, astfel încât auditorul să se asigure că a identificat beneficiarul real, inclusiv în ceea ce privește persoanele juridice, fiduciile, societățile, asociațiile, fundațiile și entitățile fără personalitate juridică similare, precum și pentru a înțelege structura de proprietate și de control a clientului;

c) evaluarea privind scopul și natura relației de afaceri și, dacă este necesar, obținerea de informații suplimentare despre acestea;

d) realizarea monitorizării continue a relației de afaceri, inclusiv prin examinarea tranzacțiilor încheiate pe toată durata relației respective, pentru ca auditorul financiar să se asigure că tranzacțiile realizate sunt conforme cu informațiile deținute referitoare la client, la profilul activității și la profilul riscului, inclusiv, după caz, la sursa fondurilor, precum și că documentele, datele sau informațiile deținute sunt actualizate și relevante;

e) identificarea persoanelor sau entităților desemnate în sensul OUG nr. 202/2008 ori a operațiunilor derulate cu acestea care implică bunuri în sensul aceluiași act normativ, avându-se în vedere și prevederile art. 6 din normele aprobate prin HG nr. 603/2011.

(2) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a aplica măsurile standard de cunoaștere a clientelei în următoarele situații:

a) la stabilirea unei relații de afaceri;

b) la efectuarea tranzacțiilor ocazionale:

1. în valoare de cel puțin echivalentul în lei a 15.000 euro, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care au legătură între ele;

2. care constituie un transfer de fonduri, astfel cum este definit de art. 3 pct. 9 din Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.781/2006, în valoare de peste 1.000 euro;

c) în cazul persoanelor care comercializează bunuri, în calitate de profesioniști, atunci când efectuează tranzacții ocazionale în numerar în valoare de cel puțin 10.000 euro, indiferent dacă tranzacția se efectuează printr-o singură operațiune sau prin mai multe operațiuni care au o legătură între ele;

d) când există suspiciuni de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, indiferent de incidența prevederilor derogatorii de la obligația de a aplica măsurile de cunoaștere a clientelei stabilite în prezenta lege și de valoarea operațiunii;

e) dacă există îndoieli privind veridicitatea sau suficiența informațiilor de identificare deja deținute despre client sau beneficiarul real.

Art. 17. — (1) Pentru aplicarea măsurilor de cunoaștere a clientelei, auditorii financiari și firmele de audit vor obține de la fiecare client, inclusiv pentru beneficiarul real, datele prevăzute de următoarele documente:

a) pentru persoanele fizice se vor consemna datele de identificare prevăzute în cărțile sau buletinele de identitate, pașapoarte sau permise de ședere, cu respectarea prevederilor GDPR;

b) pentru persoanele juridice se vor consemna datele de identificare cuprinse în:

1. actele de constituire, certificatele de înregistrare sau extrase ale acestora;

2. documente din care să rezulte identitatea beneficiarului real, respectiv persoana fizică ce deține sau controlează în cele din urmă clientul și/sau persoana fizică în numele căreia se realizează o tranzacție, o operațiune sau o activitate;

3. certificate de atestare fiscală și, după caz, certificate de rezidență fiscală emise de autoritățile fiscale naționale sau internaționale;

c) în cazul în care un client persoană juridică este reprezentat de un împuternicit, se vor reține datele de identificare menționate mai sus, inclusiv împuternicirea sau documentul acestuia emis(ă) de reprezentantul legal al clientului în numele căruia acționează;

d) în cazul în care un client este parte a unui contract fiduciar sau altor construcții juridice similare, se vor reține de la acesta copii ale declarațiilor de înregistrare a contractelor de fiducie depuse la organele fiscale unde este înregistrat.

(2) În cazul persoanelor juridice străine va fi solicitată și o traducere în limba română a documentelor prevăzute la alin. (1) lit. b), legalizată în condițiile legii.

(3) Auditorii financiari și firmele de audit aplică măsurile de cunoaștere a clientelei tuturor clienților noi, precum și clienților existenți, în funcție de risc sau atunci când circumstanțele relevante privind clientul se modifică.

(4) Atunci când auditorii financiari și firmele de audit nu sunt în măsură să aplice măsurile de cunoaștere a clientelei, aceștia nu trebuie să inițieze ori să continue relația de afaceri sau să efectueze tranzacția ocazională și trebuie să întocmească un raport de tranzacție suspectă în legătură cu clientul respectiv, ori de câte ori există motive de suspiciune, care va fi transmis Oficiului.

Art. 18. — (1) Auditorii financiari și firmele de audit pot aplica măsurile simplificate de cunoaștere a clientelei exclusiv pentru clienții încadrați la un grad de risc scăzut, stabilit de către auditorii financiari, conform art. 12 alin. (2).

(2) Încadrarea într-un grad de risc scăzut se realizează prin evaluarea globală a tuturor factorilor de risc identificați, potrivit prevederilor art. 12 alin. (1), și luând în considerare cel puțin următorii factori caracteristici:

a) factori de risc privind clienții:

1. societăți publice cotate la o bursă de valori și supuse cerințelor de divulgare a informațiilor, fie prin norme bursiere, fie prin lege sau prin mijloace executorii, care impun cerințe pentru a asigura transparența adecvată a beneficiarului real;

2. administrații publice sau întreprinderi publice;

3. clienți care își au reședința în zone geografice cu risc redus, astfel cum se prevede la lit. c);

b) factori de risc privind produsele, serviciile și tranzacțiile derulate de clienți:

1. sisteme de pensii, anuități sau sisteme similare care asigură salariaților prestații de pensie, în cazul cărora contribuțiile sunt reprezentate de sume plătite de participanți sau angajatori în numele acestora la un fond de pensii private;

2. produse sau servicii financiare care furnizează servicii definite și limitate în mod corespunzător anumitor tipuri de clienți, astfel încât să sporească accesul în scopul incluziunii financiare;

3. produse în cazul cărora riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului sunt gestionate de alți factori, cum ar fi limitele financiare sau transparența proprietății;

4. produse care, prin natura lor și modul de tranzacționare, sunt încadrate în urma evaluărilor sectoriale sau naționale în categoriile de risc scăzut de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului;

c) factori de risc geografic — entități sau persoane fizice înregistrate, stabilite sau care au reședință în:

1. state membre;

2. țări terțe care dețin sisteme eficiente de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului;

3. țări terțe identificate din surse credibile ca având un nivel scăzut al corupției sau al altor activități infracționale;

4. țări terțe care, pe baza unor surse credibile, cum ar fi evaluări reciproce, rapoarte detaliate de evaluare sau rapoarte de monitorizare publicate, au prevăzut cerințe de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului în conformitate cu recomandările Grupului de Acțiune Financiară, revizuite, și pun în aplicare în mod eficace cerințele respective.

(3) Măsurile simplificate de cunoaștere a clientelei, pe care entitățile reglementate le pot aplica, în funcție de risc, constau, cu titlu exemplificativ, în:

a) limitarea extinderii, tipului sau timpului alocat măsurilor de cunoaștere a clientelei;

b) obținerea unui volum mai redus de informații referitoare la identificarea clientului și a beneficiarului real;

c) simplificarea verificărilor efectuate cu privire la identitatea clienților și a beneficiarului real;

d) reducerea frecvenței actualizării informațiilor privind identificarea clienților pe parcursul relației de afaceri;

e) reducerea intensității extinderii și gradului de monitorizare și verificare a tranzacțiilor.

(4) Înainte de a aplica măsurile simplificate de cunoaștere a clientelei, auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a se asigura că relația de afaceri prezintă un grad de risc scăzut de spălare de bani, determinat cel puțin pe baza factorilor de la alin. (2), și că:

a) informațiile pe care le obțin demonstrează că evaluarea este justificată și respectă procedurile interne;

b) au obținut suficiente informații pentru a putea identifica tranzacțiile neobișnuite sau suspecte.

(5) Auditorii financiari și firmele de audit efectuează, în toate cazurile, monitorizarea adecvată, documentată și formalizată a relațiilor de afaceri pentru a permite depistarea tranzacțiilor neobișnuite sau suspecte.

Art. 19. — (1) Auditorii financiari și firmele de audit aplică, în plus față de măsurile standard de cunoaștere a clientelei, măsurile suplimentare de cunoaștere a clientelei în toate situațiile care, prin natura lor, pot prezenta un risc sporit de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, inclusiv în următoarele situații:

a) în cazul relațiilor de afaceri și al tranzacțiilor care implică persoane din țări care nu aplică sau aplică insuficient standardele internaționale în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului sau care sunt cunoscute la nivel internațional ca fiind țări necooperante;

b) în cazul tranzacțiilor sau relațiilor de afaceri cu persoanele expuse public sau cu clienți ai căror beneficiari reali sunt persoane expuse public, inclusiv pentru o perioadă de cel puțin 12 luni începând cu data de la care respectiva persoană nu mai ocupă o funcție publică importantă;

c) în cazul persoanelor fizice sau juridice stabilite în țări terțe identificate de Comisia Europeană drept țări terțe cu grad înalt de risc.

(2) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a examina contextul și scopul tuturor tranzacțiilor care îndeplinesc cel puțin una din următoarele condiții:

- a) sunt tranzacții complexe;
- b) sunt tranzacții cu valori neobișnuit de mari;
- c) nu se încadrează în tiparul obișnuit;
- d) nu au un scop economic, comercial sau legal evident.

(3) Auditorii financiari și firmele de audit trebuie să monitorizeze tranzacțiile de valoare mare sau neobișnuită, în scopul de a stabili dacă respectivele tranzacții sau activități sunt suspecte.

(4) Măsurile suplimentare de cunoaștere a clientelei, pe care auditorii financiari și firmele de audit le pot aplica, în funcție de risc, constau, cu titlu exemplificativ, în:

a) obținerea de informații suplimentare cu privire la împuternicit, beneficiarul real, sediul, ocupația, sursa de venit, volumul activelor etc. și alte informații disponibile din baze de date publice;

b) efectuarea de verificări suplimentare, cum ar fi căutări pe internet folosind surse independente și deschise;

c) obținerea de informații suplimentare și, după caz, justificarea prin documente aferente cu privire la natura relației de afaceri și a sursei fondurilor sau activelor clientului;

d) obținerea de informații despre motivele care stau la baza efectuării tranzacțiilor;

e) scăderea pragului de 25% prevăzut la definiția beneficiarului real de la art. 4 alin. (2) lit. a) și d) din Legea nr. 129/2019;

f) efectuarea de monitorizări suplimentare ale relației de afaceri, prin creșterea numărului și duratei verificărilor efectuate și selectarea modelelor de tranzacții care necesită verificări suplimentare;

g) creșterea gradului de conștientizare, în cazul tranzacțiilor și clienților cu risc ridicat, în toate departamentele care au o relație de afaceri cu clientul, inclusiv posibilitatea de informare suplimentară a personalului care răspunde de respectivul client.

(5) În cazul relațiilor de afaceri cu persoane expuse public sau care au ca beneficiar real persoane expuse public, auditorii financiari și firmele de audit aplică, în plus față de măsurile standard de cunoaștere a clientelei, următoarele măsuri:

a) obțin aprobarea conducerii de rang superior pentru stabilirea sau continuarea relațiilor de afaceri cu astfel de persoane;

b) adoptă măsuri adecvate pentru a stabili sursa averii și sursa fondurilor implicate în relații de afaceri sau în tranzacții cu astfel de persoane;

c) efectuează în mod permanent o monitorizare sporită a respectivelor relații de afaceri.

(6) La evaluarea riscurilor de spălare de bani și de finanțare a terorismului se vor lua în considerare și următorii factori caracteristici situațiilor cu risc potențial mărit:

1. factori de risc privind clienții:

a) relația de afaceri se desfășoară în circumstanțe neobișnuite;

b) clienți care își au reședința în zone geografice cu risc ridicat, astfel cum se prevede la pct. 3;

c) persoane juridice sau entități fără personalitate juridică cu rol de structuri de administrare a activelor personale;

d) societăți care au acționari aparenti (nominee shareholders) sau acțiuni la purtător;

e) activități în care se rulează mult numerar;

f) situația în care structura acționariatului societății pare neobișnuit sau excesiv de complexă, având în vedere natura activității sale;

g) clientul este un resortisant al unei țări terțe care solicită drepturi de ședere sau cetățenia română în schimbul transferurilor de capital, al achiziționării de proprietăți sau de obligațiuni de stat sau al investițiilor în entități;

2. factori de risc privind produsele, serviciile, tranzacțiile sau canalele de distribuție:

a) servicii bancare personalizate;

b) produse sau tranzacții care ar putea favoriza anonimatul;

c) relații de afaceri sau tranzacții la distanță, fără anumite măsuri de protecție, cum ar fi mijloacele de identificare electronică sau serviciile de încredere relevante definite în Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE sau orice alt proces de identificare sigur, la distanță sau electronic, reglementat, recunoscut, aprobat sau acceptat de către Autoritatea pentru Digitalizarea României;

d) plăți primite de la terți necunoscuți sau neasociați;

e) produse noi și practici comerciale noi, inclusiv mecanisme noi de distribuție și utilizarea unor tehnologii noi sau în curs de dezvoltare atât pentru produsele noi, cât și pentru produsele preexistente;

f) tranzacții cu petrol, arme, metale prețioase, produse din tutun, obiecte de artă și alte obiecte de importanță arheologică, istorică sau culturală, obiecte de cult sau obiecte rare cu valoare științifică, precum și fildesul și speciile protejate;

3. factori de risc geografic:

a) țări care, conform evaluării organismelor internaționale de profil, nu dispun de sisteme efective de combatere a spălării banilor/de combatere a finanțării terorismului;

b) țări care, conform unor surse credibile, au un nivel ridicat al corupției sau al altor activități infracționale;

c) țări supuse unor sancțiuni, embargouri sau măsuri similare, instituite, de exemplu, de Uniunea Europeană sau de Organizația Națiunilor Unite;

d) țări care acordă finanțare sau sprijin pentru activități teroriste sau pe teritoriul cărora operează organizații teroriste desemnate.

(7) În cazul relațiilor de afaceri sau tranzacțiilor care implică țări terțe cu grad înalt de risc identificate de Comisia Europeană drept țări terțe cu grad înalt de risc, auditorii financiari și firmele de audit aplică următoarele măsuri suplimentare de cunoaștere a clientelei:

a) obțin informații suplimentare privind clientul și beneficiarul real;

b) obțin informații suplimentare privind natura relației de afaceri care se dorește a fi stabilită;

c) obțin informații privind sursa fondurilor și sursa averii clientului și ale beneficiarului real;

d) obțin informații privind justificarea tranzacțiilor care se dorește a fi avute în vedere sau realizate;

e) obțin aprobarea conducerii de rang superior pentru stabilirea sau continuarea relației de afaceri;

f) realizează monitorizarea sporită a relației de afaceri, prin creșterea numărului și frecvenței controalelor aplicate și prin selectarea tipurilor de tranzacții care necesită o examinare suplimentară.

SECȚIUNEA a 5-a
Obligații de raportare

Art. 20. — (1) În relația cu clienții, auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a transmite un raport pentru tranzacții suspecte, exclusiv Oficiului, dacă auditorul sau persoana desemnată suspectează sau are motive rezonabile să suspecteze că:

a) bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni sau au legătură cu finanțarea terorismului; sau

b) informațiile pe care auditorii financiari și firmele de audit le dețin pot folosi pentru impunerea Legii nr. 129/2019.

(2) În cadrul aplicării măsurilor de identificare a beneficiarilor reali ai clienților, după consultarea registrelor centrale ale beneficiarilor reali, auditorii financiari și firmele de audit informează autoritățile care gestionează aceste registre cu privire la orice neconcordanță între informațiile disponibile în registrele centrale privind beneficiarii reali și informațiile privind beneficiarii reali pe care le dețin.

(3) În situația în care auditorii financiari și firmele de audit suspectează sau au motive rezonabile să suspecteze anumite tranzacții, operațiuni sau activități al căror obiect îl constituie bunuri ce provin din săvârșirea de infracțiuni sau au legătură cu finanțarea terorismului și implică persoane cu privire la care există o neconcordanță conform alin. (2), transmit un raport pentru tranzacții suspecte exclusiv Oficiului.

(4) Auditorii financiari și firmele de audit transmit un raport de tranzacții suspecte și în situația prevăzută la art. 17 alin. (4).

(5) Auditorii financiari și firmele de audit vor lua toate măsurile prevăzute în Standardele internaționale de audit pentru identificarea tranzacțiilor suspecte, în desfășurarea activității lor, indiferent de riscul identificat aferent clientelei, de pragul tranzacțiilor sau de modalitatea de realizare a acestora.

(6) Persoana desemnată din cadrul firmei de audit are obligația transmiterii unui raport de tranzacții suspecte, în situațiile prevăzute la alin. (1), (3) și (4).

Art. 21. — (1) Pentru activitatea proprie, auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a raporta către Oficiu tranzacțiile proprii cu sume în numerar, în lei sau valută, a căror limită minimă reprezintă echivalentul în lei a 10.000 euro, inclusiv operațiunile care au o legătură între ele, în termen de 3 zile lucrătoare de la momentul efectuării tranzacțiilor (raport care nu prezintă indicii de suspiciune).

(2) În cazul operațiunilor care au o legătură între ele, raportul se transmite Oficiului în termen de 3 zile lucrătoare de la efectuarea ultimei operațiuni, prin care se atinge sau se depășește limita minimă de raportare.

(3) Auditorii financiari și firmele de audit transmit Oficiului un raport privind operațiunile cu numerar menționate la alin. (1) și (2), efectuate conform activității desfășurate prin casieria proprie, indiferent de justificările economice.

Art. 22. — (1) Rapoartele prevăzute la art. 20 și 21 se transmit Oficiului prin respectarea regulilor privind raportarea, prevăzute la art. 6, 8, 9 și art. 11 alin. (9) din Legea nr. 129/2019 și la art. 19—21 din anexa la Ordinul nr. 37/2021.

(2) Rapoartele de tranzacții suspecte se transmit exclusiv Oficiului de către auditorii financiari și firmele de audit, acestora revenindu-le și obligația de a notifica conducerea Camerei cu privire la transmiterea rapoartelor de tranzacții suspecte, fără a anexa raportul propriu-zis sau alte detalii confidențiale.

(3) Rapoartele prevăzute la art. 20 și 21 se transmit Oficiului de către auditorii financiari și firmele de audit numai:

a) în format electronic;

b) prin canalele puse la dispoziție de Oficiu;

c) în forma și conținutul stabilite prin ordin al președintelui Oficiului.

SECȚIUNEA a 6-a
Obligații privind instruirea angajaților

Art. 23. — (1) Firmele de audit și auditorii financiari au obligația de a asigura instruirea corespunzătoare a angajaților cu privire la dispozițiile Legii nr. 129/2019, precum și cu privire la cerințele relevante privind protecția datelor cu caracter personal și de a realiza un proces de verificare a angajaților, prevăzut în normele interne.

(2) Normele, procedurile, mecanismele și politicile prevăzute la art. 7 alin. (1) vor fi aduse la cunoștința angajaților și aplicate efectiv în activitatea desfășurată de auditorii financiari și firmele de audit.

(3) Firmele de audit și auditorii financiari au obligația de a asigura, cel puțin o dată pe an sau ori de câte ori se impune, instruirea corespunzătoare a angajaților în baza politicilor interne emise în acest sens și, în funcție de riscurile la care sunt expuse, de dimensiunea și natura activității desfășurate, firmele de audit și auditorii financiari vor include în procesul de instruire participarea la programe speciale de formare permanentă, având ca scop recunoașterea de către angajați a operațiunilor care pot avea legătură cu spălarea banilor sau cu finanțarea terorismului.

(4) Procesul de verificare și instruire corespunzătoare a angajaților se realizează cel puțin prin:

a) impunerea de standarde adecvate la angajarea persoanelor cu responsabilități în aplicarea dispozițiilor prevăzute de Legea nr. 129/2019;

b) includerea, după caz, în fișele de post ale angajaților a atribuțiilor specifice și concrete ce le revin în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor prevăzute de Legea nr. 129/2019;

c) evaluarea periodică a cunoștințelor legale în materia prevenirii spălării banilor și finanțării terorismului și a modului de aplicare concretă și corespunzătoare, în cadrul intern, a obligațiilor ce le revin conform atribuțiilor primite în baza dispozițiilor Legii nr. 129/2019. Nivelul evaluării trebuie să fie proporțional cu rolul lor în cadrul firmei de audit și cu riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului pe care le pot detecta în cadrul activității;

d) participarea la programe de instruire având ca scop recunoașterea de către angajați a operațiunilor care pot avea legătură cu spălarea banilor sau cu finanțarea terorismului.

(5) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a înregistra și păstra în evidențele proprii toate documentele, în format letric sau în format electronic, prin care sunt îndeplinite obligațiile cu privire la instruire și au obligația de a le pune la dispoziția autorităților cu atribuții de control, la cererea acestora.

SECȚIUNEA a 7-a
Păstrarea documentelor

Art. 24. — (1) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a stabili, prin normele interne, măsuri de păstrare a evidențelor și a tuturor documentelor rezultate în urma aplicării prevederilor Legii nr. 129/2019, precum și modul de acces la acestea.

(2) Documentele și informațiile obținute de la clienții de audit sunt păstrate în scopul prevenirii, depistării și investigării cazurilor de spălare de bani sau de finanțare a terorismului pe toată perioada desfășurării relației de afaceri și ulterior, pentru o perioadă de 5 ani de la încetarea acestei relații.

(3) Auditorii financiari și firmele de audit, atunci când aplică măsurile de cunoaștere a clientelei, au obligația de a păstra în format letric sau în format electronic, într-o formă admisă în procedurile judiciare, toate înregistrările obținute prin aplicarea acestor măsuri, cum ar fi copii ale documentelor de identificare, ale monitorizărilor și verificărilor efectuate, inclusiv, dacă sunt disponibile, ale informațiilor obținute prin mijloacele de

identificare electronică, servicii de încredere relevante prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE sau orice alt proces de identificare sigur, la distanță sau electronic, reglementat, recunoscut, aprobat sau acceptat de către Autoritatea pentru Digitalizarea României, necesare pentru respectarea cerințelor de cunoaștere privind clientela, pentru o perioadă de 5 ani de la data încetării relației de afaceri cu clientul ori de la data efectuării tranzacției ocazionale.

(4) Auditorii financiari și firmele de audit păstrează documente justificative și evidențe ale tranzacțiilor, constând în fișe de cont sau corespondență comercială, necesare pentru identificarea tranzacțiilor, inclusiv rezultatele oricărei analize efectuate în legătură cu clientul, cum ar fi solicitările pentru a stabili istoricul și scopul tranzacțiilor complexe, neobișnuit de mari. Aceste documente pot fi originale sau copii admise în procedurile judiciare și trebuie păstrate pentru o perioadă de 5 ani de la data încetării relației de afaceri cu clientul ori de la data efectuării tranzacției ocazionale.

(5) La solicitarea scrisă a autorităților competente în domeniul prevenirii, depistării și investigării cazurilor de spălare de bani și de finanțare a terorismului, auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a extinde perioada de păstrare a documentelor, fără ca această prelungire să depășească 5 ani.

(6) La expirarea perioadei de păstrare, auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a șterge datele cu caracter personal din arhivele proprii, cu excepția situațiilor în care alte dispoziții legale impun păstrarea în continuare a datelor.

(7) Datele cu caracter personal sunt prelucrate de auditorii financiari și firmele de audit pe baza Legii nr. 129/2019 și cu respectarea legislației în vigoare privind prelucrarea datelor cu caracter personal doar în scopul prevenirii spălării banilor și finanțării terorismului și nu sunt prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu acest scop. Este interzisă prelucrarea datelor cu caracter personal în alte scopuri, cum ar fi cele comerciale.

(8) Auditorii financiari și firmele de audit furnizează clienților noi cel puțin informațiile prevăzute la art. 22 alin. (2) și (3) din Legea nr. 129/2019, atunci când prelucrează date cu caracter personal în scopul prevenirii spălării banilor și finanțării terorismului.

SECȚIUNEA a 8-a

Solicitările de informații, interzicerea divulgării și alte obligații

Art. 25. — (1) Auditorii financiari și firmele de audit sunt obligați să comunice direct Oficiului datele și informațiile solicitate necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului, în termenele stabilite prin Legea nr. 129/2019.

(2) Auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a pune la dispoziția reprezentanților cu atribuții de control ai Oficiului, în vederea realizării atribuțiilor specifice, datele și informațiile solicitate de aceștia, în format letric sau electronic, inclusiv în fotocopie.

(3) În cazul solicitărilor de informații efectuate de Oficiu sau alte autorități competente, prin care se verifică dacă auditorii financiari și firmele de audit au sau au avut o relație de afaceri cu anumite persoane, aceștia au obligația de a elabora proceduri care să le permită să răspundă complet și rapid direct reprezentanților Oficiului sau autorităților competente, prin canale sigure, care să garanteze confidențialitatea deplină a cererilor de informații.

(4) Obligația de confidențialitate, legislația sau prevederile privind secretul profesional nu pot fi invocate pentru a restricționa capacitatea auditorilor financiari și firmelor de audit de a raporta către Oficiu, conform legii.

Art. 26. — Auditorii financiari și firmele de audit sunt obligați să se asigure că rezultatele controalelor realizate de Oficiu, inclusiv, dacă este cazul, deficiențele identificate și recomandările pentru diminuarea acestora sunt analizate la nivelul conducerii superioare și sunt implementate corespunzător, cu respectarea termenelor indicate în actele de control.

Art. 27. — (1) Este interzisă folosirea în scop personal de către salariații, precum și de către colaboratorii firmelor de audit a informațiilor confidențiale primite în temeiul Legii nr. 129/2019, atât în timpul activității de audit, cât și după încetarea acesteia. În cazul salariaților, această obligație trebuie adusă la cunoștința acestora, menționată în fișa postului, în procedurile interne, precum și în contractele de angajare. În cazul colaboratorilor, această obligație trebuie prevăzută în contractele încheiate între aceștia și auditorii financiari și firmele de audit.

(2) Auditorii financiari, organele de conducere, de administrare și de control ale firmelor de audit, directorii și angajații acestora au obligația de a nu transmite, în afara condițiilor prevăzute de lege, informațiile deținute în legătură cu spălarea banilor și finanțarea terorismului și de a nu divulga clienților sau terților faptul că informațiile sunt în curs de transmitere, au fost sau vor fi transmise în conformitate cu art. 6 din Legea nr. 129/2019 sau că este în curs sau ar putea fi efectuată o analiză privind spălarea banilor sau finanțarea terorismului.

(3) Constituie infracțiune, conform art. 47 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, încălcarea de către auditorii financiari, directorii și angajații, organele de conducere, administrare și de control ale firmelor de audit a obligațiilor prevăzute la alin. (1) și (2).

(4) Nu se consideră o încălcare a obligațiilor prevăzute la alin. (2) fapta auditorilor financiari care, în conformitate cu prevederile statutare, încearcă să descurajeze un client să desfășoare activități ilicite.

SECȚIUNEA a 9-a

Supraveghere și control

Art. 28. — (1) Camera și Oficiul supraveghează și controlează auditorii financiari și firmele de audit cu privire la modul de aplicare a prevederilor Legii nr. 129/2019 și ale OUG nr. 202/2008. Conform prevederilor Legii nr. 129/2019 și ale HG nr. 603/2011, Oficiul constată fapte contravenționale și aplică sancțiuni contravenționale și poate, după caz, să solicite Camerei, în conformitate cu art. 44 alin. (2) din Legea nr. 129/2019, motivat, aplicarea sancțiunilor complementare.

(2) În limita atribuțiilor ce îi revin potrivit Legii nr. 129/2019, Camera efectuează, în cadrul acțiunilor de monitorizare a activității auditorilor financiari și firmelor de audit, și controale privind respectarea cerințelor de conformitate cu prevederile Legii nr. 129/2019 și poate aplica măsuri sancționatorii specifice profesiei.

(3) Cu ocazia inspecțiilor, auditorii financiari și firmele de audit au obligația de a pune la dispoziția echipei de inspectori a CAFR toate documentele necesare pentru dovedirea conformității cu reglementările în domeniul combaterii și prevenirii spălării banilor și finanțării terorismului.

(4) Activitatea de supraveghere și control a CAFR nu se substituie activității de control din partea Oficiului sau a altor autorități de reglementare în domeniu.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 29. — Prezentele norme se completează de drept cu toate celelalte prevederi legale incidente, inclusiv cu standardele/recomandările Grupului de acțiune financiară internațională (FATF).

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2024.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 480013